

Başucu Kitabı Eksi Bir
SERKAN ŞENGÜL

Copyright © 2018, Başucu Yayınları

Eserin tüm hakkı 'Başucu Yayınları'na aittir. İzinsiz kullanım durumunda avukatımız başucundan uzaklaşmayacaktır.

Kalem İşçisi: Serkan Şengül

Patron: Emine Erbay

Genel Kalem Yönetmeni: Bilal Erbay

Kalem Kıran Adam: Cem Vargün

Vazgeçilmez İnsan: Aylin Şengül

Edebi Danışman: Saltuk Sermihan

En Adam: Ertan Şengül

Son Muhalif: Hilal Biçer

Gücümüze Güç Katanlar: Büşra Bedel – Nilay Büyükkaya

Cengiz Bağdat – Emrah Çimen – Buket Oyar

İç Mimarı: Adem Şenel

Tasarım Dehası: Hüseyin Arslanbaş

Doğum Yeri: Birleşik Matbaacılık Gıda Turizm Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Buca organize sanayi 3/20 sk Begos sit. No: 17 Buca / İzmir

Sertifika No: 14892

1. Baskı: Ekim 2016

6. Baskı: Kasım 2018

ISBN: 978-605-82098-1-7

Başucu Yayınları

Gümüş Plaza Metro

Çınar mah. 5003 sk. No: 2/2 Bornova İzmir

iletisim@basucuyayinlari.com 0507 371 7620 www.basucuyayinlari.com

Kültür Bakanlığı Sertifika No: 36138

Başucu Kitabı Eksi Bir
SERKAN ŞENGÜL

Başucu Yayınları

Sadece Sana...

Defteri buldular...

Bulunan elbette defter değildi sadece... 24 yıllık birikmişliğin ilmek ilmek satır aralarına işlenmiş hâliydi. Tertemiz kâğıda zavallı bir kalemle dizilmişti feryâdlar, figânlar, hüznler ve biraz da sıcak tebessümler. Her biri özenle seçilmese de yürekten gelen kelimelerdi satır arasına sıkıştırılanlar ve öyle bilindiği gibi sadece cümle kurmaya yaramıyordu o kelimeler. Yeri geldi mi, kalp yarası sarıyordu ıssız gecelerde.

Geride kalanın dindirilemeyecek acılarını hiç düşünmeden, gitmenin çok zor olduğunu söylediler senelerce. Kendince zor olanı seçmişti Gamze. Dedim ya, sadece kendince.

Sevdiğinin parmaklıklar ardında olmasına dayanmayan Tarık, nasıl kabullenebilirdi şimdi Gamze'sini toprağın altına hapsetmeyi? 'Zaman, her şeyin ilacıdır.' efsanesinin ardına sığınacak kadar âciz değildi delikanlı. Üstelik zamanın ilaç değil, alışanın insan olduğunun da farkındaydı. Sevdiğinden gizlese de yaşananların bir tesadüf olmadığını biliyordu. Hep peşlerindeydi 'geçmiş' denen insafsız takipçi.

En sevdiği sözü tekrarlardı boş duvarlara karşı; ‘Bir tesadüf değil, yaşadıklarımıza ayna tutan en büyük gerçeklikti zaman.’ Yalan söyleyemediğimiz ve hunharca akıp giden bir gerçeklik...

Gamze son nefesine kadar anlatmıştı bütün bildiklerini. Sıra onun görmediği ve yaşayamadığı gerçeklerdeydi.

29 EYLÜL 2014 - DURUŞMA GÜNÜ

Gece boyunca duruşmada yaşanabilecekleri kafasında kurguladı durdu Tarık. Bir aksilik yaşansın istemiyordu. Üstelik beş aydır ayrıydı sevdiğinden ve davadan çıkacak karar hayatlarının dönüm noktası olacaktı. Hâkimin soracağı sorulara nasıl cevap vermesi gerektiğini kestiremediğinden daha önceki duruşmalara gitmemeyi tercih etmişti. Bu sefer gitmek zorundaydı zira kanunlara göre gitmezse polis zoruyla götürülecekti.

Duruşmada kendisinden ziyade Gamze'nin nasıl davranacağını bilmemesi canını daha çok sıkıyordu. Bunu öğrenebilmek için defalarca mektup yazmış, mektupların yetkililer tarafından didik didik okunacağını bildiği için de şifreli mesajlar göndermişti sevdiğine. Fakat yazdıklarına cevap alamadığı için Gamze'nin mektupları okuyup okumadığından bile emin değildi.

Saniye yelkovanı, yelkovan da akrebi taklit edersesine yavaş akıyordu zaman. Hâkimin gözlerinin içine bakıp “Her şeyi beraber kurguladık; hatta benzini vererek ben cesaretlendirdim Gamze’yi!” desem, beni de içeri atsalar... acaba suçu hafifler de, birkaç yıl sonra beraber çıkar mıyız?” diye düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. O sırada, Gamze’nin kaşlarını çatıp “Bana bak Tarık! Bu sözleri bir daha tekrarlarsan bundan sonra yüzümü asla göremezsin!” dediği gün canlandı gözünde. “Ne gündü ama?” dedi gözlerini hiç ayırmadığı resme bakarak. Yaklaşık 1,5 yıl önce sınavlarından dolayı Gamze’yle ilgilenmeyi biraz ihmâl etmiş, onun yüzünün asık olduğunu görünce de kendini çok suçlu hissetmişti. Kahve gözlü sevdiğinin yanaklarını avuçlarının arasına almış ve “Bazen sana layık olmadığımı düşünüyorum. Baksana en ufak derdimde seni ihmâl edip senin de kötü olmana neden oluyorum.” demişti de çatık kaşlı Gamze’yi karşısında buluvermişti.

Bedenini saran anı yüklü düşüncelerle boğuşurken oldukça yavaş hareketlerle yataktan doğruldu. Uzunca bir süreden sonra ilk defa görecekti hayatına anlam katanı. Bu hâlde çıkamazdı karşısına. Her ne kadar Gamze görüşmeye hiç gelmemiş olsa da ziyaret günlerinde korktuğu tek şey, bu bakımsız ve zayıflamış hâliydi zaten. Gözle görülür biçimde kilo vermiş, saç ve sakallarını umursamaz

tavriyla hiç hoş olmayan yeni bir imaja bürünmüştü. İlerlemekte aceleci davranmayan zamanı, kendine çekidüzen vermekle geçirmeyi düşündü ve hazırlanmaya başladı. Birkaç saat sonra öğreneceği acı gerçekten habersiz “Doktor hanımın en sevdiği takımımı giymeliyim.” derken sanki özgürlermiş de el ele Malatya’nın altını üstüne getireceklermiş gibi mutluydu.

Verdiği kiloların takım elbiseyle vücudu arasında geniş bir boşluk oluşturduğunu saymazsak son beş aya göre oldukça yakışıklı olmuştu. Ayakkabılarını giymeye hazırlanırken birkaç lokma da olsa kahvaltı yapması gerektiğini düşündü zira Gamze’ye söz vermişti, evden aç çıkmayacaktı. Saatlerdir zamanın ilerlememesinden şikâyet etmesine rağmen son dakikalara pek çok iş bırakmış olmasının talihsizliğini yaşayıp Sevgililer Günü hediyesi olan kravatını evde unutarak yola koyuldu.

Kalbi her geçen dakika daha hızlı çarpıyor, yaşanacakları kestiremediği için de attığı her adımda terdirginliği çoğalıyordu. Adliyede 3. kata çıkarken daralmış, kravatını gevşeterek rahatlamak istediğinde fark etmişti boğazında düğümlenenin bez parçası olmadığını. Salonun önüne geldiğinde duruşmaya yaklaşık yirmi dakika vardı. ‘Acaba Gamze’mi ne

zaman getirecekler?’ düşüncesiyle bir köşeye çekilip sessizce beklemeye başladı.

Vakit dolmasına rağmen ne Gamze’yi getiren olmuştu ne de elinde kâğıtla avazının çıktığı kadar isim isim bağırarak kapının önüne çıkmıştı. Ters giden bir şeyler olduğunu hissetse de biraz daha beklemeyi düşündü. Tam o sırada salonun kapısı davalı ve davacıları davet etmek için açılmıştı ancak davet edilen isimler bambaşkaydı. Gerçekleri, mübaşiri kaçırmamak için kapının önüne koştuğunda öğrendi.

- Bakar mısınız? Bu saatte bizim davamız olmalıydı hâlâ davet edilmedik, bir sorun mu var acaba?
- İsminiz nedir?
- Tarık Durbaz. Ben tanık olarak katılıyorum.
- Gamze Çevrez için mi bekliyorsunuz? Haberiniz yok galiba, Gamze öldü.
- Öööö öl dü mü?
- Evet, intihar etmiş. Başınız sağ olsun. Davalı Hilal Maliyeci, davacı Dursun Maliyeci...

Dimdik duran delikanlının dizlerinin üzerine çöküp kalmasına aldırmandan işine devam etti adam. Gamze, daha duruşmaya çıkmadan kırmıştı kalemi.

Mutlu olmasa bile umudunu hiç yitirmeyen Tarık, yığılıp kaldı olduğu yere. Güçl¼kle yaslandığı mahkeme duvarından haykırdı içinden geçenleri.

- Sırtımı sana dayamaya ant içmiştim ben, neden yaptın bunu bize? Sen olmasan da her gün fotoğrafımı çekip resmini yapmıştım senin de. Alb¼m¼m¼z eksik kalmayacaktı umut kokanım, aşkımız yalnız kalmayacaktı. Şimdi soracaklar bana ‘Nasılsın?’ diye. Nasıl olur da ‘İyiyim.’ derim? Ben sadece sensizim kahve gözl¼m. Sensizsem zaten kimsesizim.

Adliyede bu duruşmayı bekleyen biri daha vardı. Gamze ile aynı koğuşta olan ve gerek yaşı gerekse herkesi kucaklayan yüreği ile koğuştakilerin ‘ana’ diye seslendikleri Naciye de gelmişti suskun kızı dinlemeye. Zaten içeri girdiği g¼nden bu yana en çok o ilgilenmiş, kızı yerine koymuştu hakkında hiçbir şey bilmediği genç mahk¼mu. Duruşma salonunun kapısında isyan eden delikanlıyı gör¼nce ne diyeceğini bilemese de yanına yanaştı. Böyle bir durumda nasıl konuşabilirdi ki insan? Konuşmak zorundaydı çünkü canına kıyan genç kızın Tarık’tan başka kim sesi kalmış mıydı bilmiyordu kadın.

– ...

- O, sen misin evladım?

Çektiği acının üzerine bir de tanımadığı yaşlı kadının yanına yanaşıp gizemli bakışlarla kimliğini sorgulaması tuhaf gelmişti Tarık'a. İçinden atılmayı bekleyen feryâd dolu o kadar cümle vardı ki, hepsini unutup hiçbir şey olmamış gibi bu soruya cevap vermek çok zordu. Kadının mahcup ve tedirgin tavrına hiç aldırış etmeden arkasını dönüp devam etmişti çaresizce ağıt yakmaya.

Pes etmedi Naciye Ana. Birkaç dakika genç adamın gözyaşlarına ortak olduktan sonra yeniden yanaştı yanına.

- Sana soruyorum evladım; o, sen misin?
- Kim miyim?
- Tarık... her hafta koğuşta adı zikredilen delikanlı.
- Evet, benim.
- Demek bu kadar çok sevdin Gamze'yi. Biliyorum, gelmedi seninle görüşmeye. Ama bu tavrının sana olduğunu zannetme. Bizimle de konuşmazdı.
- Nasıl yani? Yaşananları anlatmadı mı size? Hem bu kadar büyük bir acının içinde neden zorluyorsunuz beni? Bir an önce anlatsanıza bildiklerinizi.